

jag har aldrig kunnat hålla fast vid några insikter om mig själv, allting som jag har varit, allting som jag tror att jag kommer att bli har förflyktigats, hela mitt liv har jag vandrat genom långa korridorer som påminner om de som man kan se i lustiga huset, med speglar på väggarna som får kroppen att anta absurda dimensioner, ibland går jag helt upp i en av dessa bilder, tror att jag är den gestalt jag ser framför mig i mitt inre, andra dagar är jag en helt annan gestalt som är väsensskild från den tidigare, min självuppfattning är lika efemär som det tidiga morgonljuset som succesivt byts ut mot skuggor en dag i början av december, denna förvirring gör mig betryckt och får mig att känna mig som en råtta instängd i en labyrinth, på grund av det kan det gå långa perioder då jag inte tänker på någonting alls, jag resignerar under det vida frågetecken som hovrar ovanför min gestalt då jag rör mig framåt på ödsliga stigarna av mitt liv, jag är episodisk, en serie minnesbilder som ständigt omkonfigureras i nya konstellationer, som ständigt återgår och blir desamma som de var innan, är jag flyktig rök som stiger från takåsarna under decembersolens mörkrosa glöd, men samtidigt alltid densamma, både impermanens och fasta strukturer inom samma kropp, jag tänker på barn i främmande länder som springer runt i dunkla irrgångar och letar smulor på marken samtidigt som de vuxna sitter vid ett fönster och rofyllt studerar solnedgången, också den dammiga lyran som står lutad mot en vägg i källaren, alltid på avstånd, alltid dessa avstånd,

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Androiden med Poeter.se id #186370 innehar upphovsrätten